

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

6. De his quæ vt in spiritualibus exercitiis simus feruentes, nos excitant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

statere aliquem finem, & ad eius adeptionem sua media quæ sunt spiritualia exercitia, ordinare: & in illis fixus permanere. Finis autem nostrorum exercitiorum vt ait Abbas Moyses in quadam sua collatione: & tractatus Beatus vir, est adipisci cordis puritatem & perfectam Dei charitatem. Quorū vnū scilicet Deum perfecta dilectio vel beatitudo est finis vltimus alterum quod est finis secundarius & dispositiuus est cordis munditia quæ disponit nos ad perfectam charitatis & beatitudinis adeptionem & ad hos duos fines animæ oculus semper dirigendus instar sagittariorum, qui aliquando ponere signum consueuerunt, in quod sagittas suas iaciant, alioquin multo consumpti laborum modicum proficeremus.

DE HIS QUAE AD SPIRITUALIA
exercitia nos excitant.

CAPVT VI.

A Postolus Paulus exhortatur nos diligentia solitudine non pigri, spiritu feruente domino seruietes. Sollicitè igitur consideranda sunt feruoris incitamenta, quia secundum Sanctorum doctrinam, initium totius boni eiusdem boni feruens desiderium: nunquam enim in religione feruens erit, qui ante feruendi desiderium non habuerit. Nam secundum Bernardum, necesse est vt ignis desiderij præcedat omnem locum quo est ipse venturus. Et vt ignis iste desiderij in nobis excitetur, sexdecim considerationes hinc assignabimus, quas summo

dio deuotus religiosus debet in corde suo ponere; nullatenus enim spiritualis vita diu permanere potest, nisi per earum assiduam recordationem.

PRIMA igitur est, vt cum summa diligentia attendamus quantum diligendus est Deus ratione suæ summæ perfectionis, beatitudinis, magnitudinis, infinitæ potentæ, & ineffabilis sapientæ: cum ipse sit summum bonum, & aliarum innumerabilium perfectionum in eo existentium. Considera igitur quantum ipsum diligis: quoniam totum hoc modicum est ad id quod debes.

SECUNDA consideratio est, quot dolores, angustias, anxietates, dura verba, duriora verbera, & acerbissima ac immanissima supplicia passus est; & pro nobis in cruce mori dignatus est: & quàm modicum nos pro eo pati volumus.

TERTIA consideratio est, quod bona nobis promisit in illa æterna beatitudine; in animæ & corporis glorificatione, & quàm tepidè laboramus pro illius summi thesauri adeptione.

QUARTA consideratio est, quot & quanta bona dominus noster generi humano contulit in eius creatione & redemptione; & vnicuique nostrum in vocatione ad religionem, in sustentatione, & conseruatione: & propter tot & tanta beneficia non solum gratias non impendimus, quin potius eum incessanter offendimus.

QUINTA est, quot & quanta peccata nobis dimisit: & quoties in eis relabimur: & pro gratiarum actione in odibile ingratitude scelus incurrimus,

6
SEXTA

SEXTA est, ad quantam perfectionem tenemus scilicet & Decalogi observationem propter precipientis auctoritatem, & per consequens ad nunquam mortaliter peccandum, & ad Deum super omnia diligendum: nihil in hac vita æquè vel supra ipsum a modo: & ad cupiendum proximis nostris bonum eos sicut nosmetipsos diligendo: & eorum saluationem desiderando, hoc est vt Deum super omnia diligant.

SEPTIMA consideratio est, quot nobis perfectionis exempla in sanctis Patriarchis, Prophetis, Apostolis, & in omnibus Sanctis sunt exhibitum qui omnes sicut nos mortales erant: tamen nostra desidia illorum exemplorum vestigia non sumus imitari.

OCTAVA est, quanta est virtutum formidulitas, & honestas: & quanta est vitiorum deformitas, confusio, & utilitas: nos tamē à virtutibus deuiantes inseparabiliter vitij adhaerentibus.

NONA est: quàm difficile est spiritualem vitam inchoare his qui ex tepiditate hoc difficilium enim dominus noster semper sit paratus ad iuuare liberi arbitrij infirmitatem, nos neque conamur facere quod in manu nostra est. hinc est quod pauci benè inchoant, pauciores optum bonum persequuntur: & paucissimi ad finem perseverant. propter quod ex diuina misericordiae confidentia, & ex feruenti conatione ex tota nostra scientia, voluntate, & factibus debemus tendere in perfectionem.

DECIMA est, quantæ est difficultatis, carnis mundi bella deuincere: tam quæ ex bonorum terrenorum appetitu quàm quæ ex prauorum

inter quos degimus consilio & familiaritate insurgunt; & etiam malignorum spirituū subtilia & crebra certamina: nos autem quamuis in tātis simus periculis constituti, ac si essemus securi, tepescimus & torpemus: & nullatenus ad resistendum satagimus.

VNDECIMA est, quā rari sunt, qui vsque in finem perseuerent. multi quidem sunt, qui perfectionis scalam ascendunt & currunt, & vsque ad eius medietatem pertingunt, non tamen ad eius summitatem perueniunt. Veruntamen rari inueniuntur, qui de tanto bono sicut est perseuerantia curant: pro qua semper est orandum, si saluari cupimus. cum reuera sciamus non esse coronandum, qui triginta vel quadraginta annis benè vixerit, sed qui perseuerauerit vsque in finem,

DVODECIMA est, quam brevis est vita presentis, & quot merita in ea possemus acquirere: & quod si semel fuerit amissa, nunquam ad eam redire poterimus: nos vero tempus nobis ad mensuram datum inutiliter cōsumimus: morti & extremo iudicio virtutibus vacui, & vitij plenius quotidie instanter appropinquamus.

TERTIADECIMA est; quanti rigoris, asperitatis est diuina iustitia: quæ pro vno solo mortali crimine, de quo si quis pœnitentiam non ageret neque vsque ad finem emendaretur, corpus & animā eius qui huiusmodi est, in inferno absq; dubio æternaliter cruciaret: & quod nullū peccatum veniale quantumcunq; minimum manebit impunitum. Consideranda est hic cæcitas & stultitia nostra, cū enim dominus noster placari

cari & ad misericordiam inclinari per poenitentiam suspiria & dolorē de peccatis, quæ in eum perpetravimus nunc valeat: hoc agere negligimus; & tanquam intellectu rudes, iugiter diuinæ iustitiæ manibus appropinquamus.

QUARTADECIMA est; quanta est acerbitas, diversitas, & æternitas infernalium poenarū, quarum tamen reus est qui breui & momentanea delectatione sibi per Deum prohibita vult huiusmodi frui. Et cum illa tormenta multiplicia sæuissima & perpetua credamus, non curamus ab eis fugere: cum per millia millium annorū quæcumque temporales poenas deberemus libenter sustinere: vt ab illis doloribus & nunquam finiendis cruciatibus liberari possemus, dicit Propheta: Quis poterit habitare ex vobis cum ardoribus sempiternis, aut quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiternis?

QUINTADECIMA est, præ oculis semper habere profundam abyssum diuinorum iudiciorum: qui super multos fecerit: qui multo tempore sanctè vixerunt, & in magna sanctitate perstiterunt, quos tamen dominus propter aliqua vitia in ipsis latentia deseruit. Si hoc attentè aduertemus non dubito quin ad bene agendum feruentes essemus. Vnde Propheta nos admonet, dicens: Venite & videte opera Dei terribilis in consilijs super filios hominum. Hoc oportet nos considerationem facere de nostra salute, & timere ne diuina gratia priuemur.

SEXTADECIMA & vltima cōsideratio est; quanto nos beati expectant desiderio, & quanta aviditate nostrum affectant aduentum. Si hoc

nè attenderemus, non ambigo quin ad eos ire instaremus. De quo dicit Bernardus: Expectant nos Angeli, vt ruina eorum instauretur: Beati, vt eorum gloria compleatur: Deus pater nos expectat quasi filios & hæredes: quos super omnia bona sua constituat: Filius, quasi fratres & cohæredes: vt fructum natiuitatis & preciũ sui sanguinis nobis impendat: & ipse Spiritus sanctus qui est charitas & benignitas, in qua nos pater ab æterno prædestinauit. neq; dubiũ quin prædestinationem suam adimpleri velit. O fratres quomodo curremus ad aliqu locum in hac vita, si sciremus ibi esse dominam nostram nos expectantem? quanto magis igitur ad locum deliciarum & gloriæ, quæ sine carent festinandum nobis est: vbi tam multi, tam magni tamq; affectuosè nos expectant? In hac consideratione habendũ est desiderium resolui & esse cum Christo. Istarum considerationum finis in duobus consistit. Primum est propriæ imperfectionis clara cognitio. Secundum est ardens desiderium ascendendi in altiore perfectionem & maiorem feruorem. Quis igitur erit qui hæc in corde suo conferens, nisi metem habeat ferream, statim ad rectè & religiosè viuendũ non inardescat, omnem à se expellens torporem & negligentiam? Ista quæ supradicta sunt non hic scripsi, vt ea tantũ semel legas: sed sæpè & quasi semper maneant in memoria: omni die verses ea in corde tuo, ne frigescat: vel si frigere contigerit, eorum recordatione reflammescat.